TEAM-Svinø's historiske tur på Lillebælt.

For nogle år tilbage - da det forrige årtusinde gik mod sin slutning, skete det at TEAM-Svinø aftalte en weekendtur pa Lillebælt.
Turen skulle starte fra Middelfart med kurs mod en fritidsgrund ud til Lillebælt på "jyde"-siden , hvorpå der skulle ligge en luxushytte – vi kunne låne til overnatningsformål og tilberedning af den medbragte proviant. Vejret var perfekt - solskin og meget lidt vind. Efter et indkøb der i størrelse tangerede et nødhjælpsprogram til en middelstor mellem-amerikansk jordskælvsramt delstat påbegyndte vi placering af de indkøbte forsyninger i bådenes lastrum.

Bådene lå godt i vandet da vi endelig skulle til at kanalisere vores kraftoverskud gennem armenes seje sener og muskulatur ud gennem årene og ned i vandet for derigennem at skabe fremdrift i bådene. Vi havde aftalt - ikke at lægge for hårdt ud, vi skulle nødigt skade det udlånte materiel og desuden er Lillebælt jo et forholdsvist smalt og tæt trafikeret farvand, som kræver årvågenhed og ikke for høj fart, men dog hvad man kan benævne som god styrefart. Under vejs forbrugte vi en del proviant, men gemte emballagen idet vi havde betalt dyr pant for den.

Forventningerne var store til luksushytten og vi talte lidt om hvorvidt vi mon ville synes om kaklernes farve i de sanitære rum. Ville der være bløde læderstole til alle og ville køkkenet som antydet været udstyret, så selv TV-Meier kunne blive misundelig?

Spændte på hvad der mødte os gik vi i land med samme intense følelse som *Columbus'* folk gjorde det første gang i Amerika og havde vi ikke været ligeså hærdet som de før nævnte søfolk var vi vendt om med det samme. Inde i en fordybning i skovbunden havde nogen placeret en samling træbjælker på en sådan måde, at det kunne minde om det andre ville benævne som en hytte.

Denne "spændende konstruktion" havde i "gernings-øjeblikket" fristet konstruktøren til yder-ligere at forsyne den med noget der kunne minde om en terrasse, delvis overdækket af en vist nok tæt tagkonstruktion, det fandt vi aldrig ud af, da der ikke faldt en dråbe regn på dette udsted, mens vi var der.

Dynamiske og omstillings-parate som vi er, gik vi straks i gang med vores helt egen pilotudgave af *"Robinson Ekspeditionen",* - nu gjaldt det om at overleve. Provianten blev båret op til "konstruktionen" og der gik da heller ikke langt tid før alt var transporteret de sølle 374,56 meter fra bådenes sikre overnatningsplads og op.

Alle fandt hver sin plads til soveposen og satte lynlåsen på "Stand By" - alt skal erfaringsmæssig være 100% lige til at gå til på et senere mere eller mindre spontant tidspunkt - typisk styret af balance-nerve-systemet. Opgaverne blev derefter hurtigt fordelt og snart var alle i gang med at udrette gastronomiske underværker af uransalige veje og med værktøjer der ledte tankene hen på en af National-museets tema-udstillinger fra en svundet tid.

Takket være den for TEAM-Svinø's typiske selv-tillids-opbyggende adfærd, som uundgåeligt opstår i bådene på det dybe vand i skøn harmoni med indtagelse af brændstofvæske til "rugbrødsmotorene", lykkedes det at tilberede et *overdådigt måltid*, der ved sammenligning vil få enhver traditionel dansk konfirmationsmiddag til at minde om et sno-brøds-måltid. Da vi havde været alle retterne igennem og var nået til det tidspunkt, der typisk omhandler verdens-situationen var der stadig livlig debat bl.a. om det uforståelige i at en forening fuld af "gamle" mænd og knægte har love, der indeholder en ordlyd af diskriminerende karakter, hvad angår kvindelige med-lemmer - men vitser og *dumsmarte bemærkninger* føg også gennem luften.

På nabogrunden et stykke fra os var en høj søjle-lignende bygning, hvorfra der konstant kom lysglimt. Vi talte om, at det var et underligt sted at placere et diskotek og så kunne vi i øvrigt ikke engang høre noget musik- nå - vi lod som ingenting.

En efter en fandt i løbet af natten sin sovepose. En må have lagt sig til at sove i et maskinrum og glemt at lukke døren efter sig. Vedkommende lå på ryggen og sov. Da der var gået et stykke tid lød det pludselig som om, at der i en af de største motorer i rummet var opstået en *kraftig beskadigelse af hovedlejet og larmen blev uudholdelig*. Jeg lagde mig derfor ud på den terrasselignende genstand og oplevede en kortvarig søvnperiode. Hver gang nogen skulle ud i skoven for at slå en streg kom bemærkningen :"Ligger du der?" – hvorefter jeg svarede: "Ja, jeg ligger her". På skift var alle ude for at slå sin egen streg frem til den lyse morgen.

Næste dag ved morgenbordet var snakken ikke så livlig som 6 timer tidligere. Der blev spist, ryddet op og alle pakkede sammen, konstruktionen havde ikke taget yderligere skade af, at vi havde været der og den blev efterladt i ryddelig orden. Ude i bådene gik turen nu mod Fredericia Roklub, det var deres både vi havde lånt. Tidlig på eftermiddagen var vi sikkert fremme efter en dejlig rotur i et af Danmarks skønneste rofarvande. Toget bragte os det sidste stykke hjem og en herlig oplevelse var lagt bag os.

Deltagere: Bent Petersen, Tom Hansen, Niels Chr. Nielsen, Niels Vejrum, Steen Friis og Preben Niemann.

Preben.

Erindringer af Carsten Skøtt.

Formand fra 1996 – 2000.

Først og fremmest et stort TILLYKKE til Korsør Roklub på 100 års dagen. En dag som jeg i mange år så frem til og troede jeg også ville være med til – men skæbnen ville noget andet.

Jeg mener det var OL i Los Angeles 1984, hvor Danmark vandt bronze i damernes 4+, der vakte min interesse for roningen. Jeg spillede dog på det tidspunkt både fodbold, badminton og tennis, så der var ikke ligefrem meget plads i kalenderen til en ny sport selv om jeg på det tidspunkt kun var 13 år. Jeg kunne heller ikke få nogen af mine venner med på ideen om at roning kunne være sjovt at prøve. I 1989 opstod der dog en mulighed. Min gode ven Flemming Mark, som jeg også spillede badminton med havde tidligere været medlem i Ringsted Roklub og vi kom til at tale om roning. Vi besluttede os for at møde op en aften for at se om der var gang i den.

Vi blev mødt af Kasper Thomassen, som stod for instruktionen den dag, og det var så start skuddet til en "karriere" i klubben og inden for roning, som jeg på det tidspunkt i min vildeste fantasi ikke havde forstillet mig.

Jeg kunne sikkert bruge mange timer på at skrive om de enkelte oplevelser og ture – men, da jeg ikke vil spilde klubbens penge på at printe for mange sidder i dette skrift vil jeg prøve at holde mig til minder inden for det administrative arbejde.

På min første General Forsamling i februar 1990 stod klubben uden ungdomsleder. Jeg havde erfaring fra badmintonklubben som træner, og jeg mener der var nogen fra bestyrelsen, som havde bemærket at jeg brugte ret meget tid i klubben, som kanin, hvor jeg fik både kanin pokalen samt en sølvnål – mest for mine langture med Kasper og Pierre.

Jeg kom ind uden kampvalg og så startede jeg på mit første bestyrelsesjob – det første af mange.

Med NC som formand gik de fleste bestyrelsesmøder med at tale om det forestående byggeri af det nye klubhus. Jeg prøvede at finde

min plads og havde nogen gange svært ved at følge med i snakken rundt om bordet i bestyrelseslokalet, da de fleste medlemmer var gamle søulke, som havde været i klubben fra før jeg blev født!!

Det er ikke så meget jeg kan huske fra de første år i bestyrelsen andet end at NC skulle på et længere togt med Flåden og formandsposten blev i en periode overdraget til Vejrum. Noget andet jeg kan huske er, at jeg ikke blev så populær, da jeg var med til at stifte Korsør Kajak Klub, men det blev senere til en aktivitet, som i dag har stor succes, som en fuld integreret del af roklubben.

Der var ikke mange URO'ere i 1990, men i 1991 begyndte det at vende. Jeg tror faktisk at Mogens Kleis var en direkte årsag til, at der kom skub i tingene. Mogens havde i en periode haft et hold drenge inkl. sin søn Martin på et eftermiddagshold. Jeg kendte nogen af drengene fra badminton og jeg fik Mogens "overtalt" til at drengene også skulle

prøve at komme til ungdomsaftenerne. Vi havde nu i ungdomsudvalget noget at bygge på og det viste sig hurtigt, at vi fik nok at se til. 2 år senere var der mere end 30 aktive ungdomsmedlemmer. Det var ca. 25-30% af alle medlemmer på det tidspunkt. Selvom vi var roerne var der rigtig kommet medvind i sejlene. Bla. havde vi stor succes til Skolekaproningerne på Bagsværd, hvor vi på en periode på 12 måneder vandt 3 scullere (Frolks, Den Store Havmand og Kristina). På landsniveau blev vi også bemærket. Jeg blev bla inviteret til et landsmøde for at holde foredrag for alle landets klubber omkring vores ungdomsarbejde i Korsør. Mit mål var klart – vi skulle have den bedste og mest velfungerende ungdomsafdeling i Danmark. Vi opnåede at få et URO-9000 certifikat tildelt af Landsungdomsudvalget. Det var en anerkendelse af vores arbejde og et godt tegn på at vi arbejdede i den rigtige retning.

Klubben var efterhånden blevet en vigtig del af mit liv. Jeg var ved at vælge en elevplads i Korsør bare for, at jeg kunne være tidligt i klubben og jeg afkortede et ophold i Kibbutz i Israel for at kunne nå hjem og hjælpe med at sælge URO-Julekalendere. Under mit ophold i Israel var jeg den af alle de frivillige, som fik flest breve (før der var email) og der var rigtig mange breve imellem fra URO'erne. Det endte med en elevplads i København – så det kunne være en udfordring at nå i klubben til tiden.

Gennem arbejdet i ungdomsafdelingen blev jeg kontaktet af Kredsbestyrelsen. De havde brug for en ny kredsungdomsformand, da der ikke rigtig skete så meget på den front. Jeg sagde tak for tilliden, men gjorde det klart at klubben var min første prioritet.

Det er ingen hemmelighed, at det ikke altid var lige spændende, at arbejde i Kredsbestyrelsen – men jeg lærte dog igennem arbejdet mange interessante mennesker fra andre klubber at kende - enkelte bekendtskaber som er endt i langvarige venskaber. Et af medlemmerne i Kredsbestyrelsen var Merete Leisted Busk fra Sorø Roklub. Der er nok mange

ISO 9000 – Alle "ugler" har nu standdardmål.

Skole-kaproning i august 1992.
Træner Karsten Skøtt.
Martin Kleis, Mikkel Friis-Olsen, , cox. Rune Overlade, Christian Lindekrans og Jesper Raft.
Holdet vandt en båd til klubben. Båden blev døbt **Frolks** !
F for Friis,
R for Raft,
O for Overlade,
L for Lindekrans,
K for Kleis og
S for Karsten Skøtt
Kilde: Mikkel Friis

UUUHH – det er skønt at være træner !

som kender Merete og hun var tilfældigvis formand for Danmarks Idrætsforbund – Vestsjællands Amt. Det betød, at jeg på en general forsamling i Amtet pludselig blev valgt ind som suppleant. Jeg havde ikke lige haft planer om dette – men hvad – som suppleant skulle man jo ikke møde op med mindre der var frafald i bestyrelsen. Nogen få måneder senere døde et medlem af bestyrelsen desværre og så var jeg også fast medlem i den bestyrelse. Det arbejde lærte mig en del om det frivillige arbejde inden for andre sportsgrene og gav nogen perspektiver, som jeg kunne bruge i bestyrelsesarbejdet i roklubben.

På vores General Forsamlingen februar 1996 valgte Vejrum at trække sig som formand. Jeg var, som Næstformand, fra bestyrelsens side det naturlige valg på en efterfølger, men for første gang i mandsminde var der en modkandidat til posten. Pierre stillede også op og der var et kampvalg som faldt ud til min fordel. En måned senere var jeg så uheldig at være involveret i et trafikudheld med bla. et piskesmæld til følge – noget som jeg den dag i dag stadig har gener af. Det satte en dæmper på den aktive del på vandet, men gav mig så muligheden for at bruge mere tid på det administrative.

Der er mange som har spurgt mig hvad motivationen var for at deltage i mere og mere arbejde. Den ene grund var den personlige tilfredsstillelse ved at se ideer blive til virkelighed og en anden den ros som nogen gange fulgte. Specielt Korsør Kommunes Fritidslederpris var et dejligt skulderklap fra byens side.

En helt trejde motivation var en plan, som ikke mange kender til. Jeg havde gennem mit arbejde i DIF fået mange gode ideer til bla. Fund Raising og professionelt bestyrelsesarbejde. Jeg havde en drøm om, at jeg kunne blive ansat som formand i roklubben. En meget ambitiøs plan, som på mange nok kan virke latterlig, men jeg var villig til at ændre min karriere og vælge et arbejde som var drevet af hjertet.

???

Tur til Kobæk i juli 1996.

Tillykke – og tak for indsatsen.

Da jeg skiftede fra ungdomsleder jobbet til formandsposten valgte jeg at køre den samme model som i ungdomsudvalget. Sætte nogen klare målsætninger og så arbejde efter dem. Jeg husker stadig et af vores første bestyrelsesmøder vi afholdt hos Robert, hvor alle kom med ideer om mulige tiltag i klubben. Vi skrev en gul "post-it" pr. ide, som blev klistret på et stort vindue. Derefter satte vi så prioriteter på, da det ikke var ideer der manglede. Jeg var klar med masser af energi, men der var noget som jeg ikke lige havde tænkt på. En del af de andre medlemmer i bestyrelsen var både gift og havde børn – samt et fritidsliv, som ikke kun inkluderede klubben. Jeg var lige fyldt 25 år og styrede min fritid 100% og havde store forventninger til alle inklusiv mig selv. Det har nok været med til at nogen kørte lidt surt i arbejdet – men vi fandt en rytme, som de fleste kunne acceptere at arbejde efter. Jeg har gennem mine forskellige poster mødt mange formænd, som havde hjertet bag – men ikke helt forstod at bringe det videre i systemet. Jeg mener stadig, at en klub skal drives, som en virksomhed, hvor man sætter folk sammen med forskellige kompetencer, så folk har fokus på det de er gode til. Jeg mener, at vi havde en sådan bestyrelse og uden den ville jeg nok heller ikke have startet et projekt, som jeg desværre ikke nåede at fuldende inden jeg flyttede til Hong Kong – en ny bådhal. Det blev de næste 4 år til en masse lobby arbejde både i kommunen og på amtsplan gennem møder samt avis-artikler. Vi fik sammensat et super godt byggeudvalg og heldigvis havde vi en ven i vores nabo – værftet – som var med på ideen om at bytte grunde. Jeg er ret stolt af det arbejde der blev lavet og er kun ked af, at jeg ikke kunne køre projektet til ende – men jeg syntes det endte med et rigtig flot resultat.

Der var også en del andre tiltag nogen med mere succes end andre. Korsørs Gyldne Bånd (KGB) var et af de tiltag, og jeg mener kunne være blevet rigtig stort. En triatlon med svømning. løb og roning var et arrangement, som blev vel modtaget i andre klubber og som i et par år gav nogle gode

Når man er så meget på farten – gælder det om at spise mens tid er!

Sommertræf foran Kronborg Slot – 1996.

Nisse-roning december. 1996

oplevelser. Jeg kan ikke helt huske hvorfor det døde hen – men sjovt var det.

Som tidligere nævnt lærte jeg gennem forskellige bestyrelsesposter hvor mange penge der kan hentes til frivilligt arbejde – hvis man ved hvor man skal søge. Det blev vel totalt til 300-400.000 kroner og "Rønne" er et af resultaterne – samt en del havkajakker og fiber årer og en masse gode oplevelser til de unge medlemmer. Vi blev også ret gode til at hente sponsorer. McDonalds var vel nok den største og under sloganet "Gå til Roning og få store Bøffer" blev det bla. til nye klubdragter og det gav også navn til "Big Mac".

GKR skal da også nævnes, da jeg nok var et af de yngste medlemmer – sammen med Thomas Lundeman – der er blevet optaget i klubben. Det var altid sjovt at deltage i pølse gilderne, hvor man altid kunne få en god ro-historie fra de ældre medlemmer i klubben.

I efteråret 1998 blev jeg kontaktet af DFfR's hovedbestyrelse, da man havde brug for en Landsungdomsformand og mit navn var dukket op på listen over mulige kandidater. På samme tidspunkt søgte Sjællandskredsen en ny Formand – men da min største interesse altid har været ungdomsarbejdet kunne jeg ikke modstå fristelsen og sige ja tak til en post i Hovedbestyrelsen. Det at få muligheden for at få en af de højeste administrative poster inden for roning ville både være en personlig oplevelse, samt give roklubben nogen muligheder den måske ellers ikke ville have fået. Lige meget hvad – mine valg af poster uden for roklubben havde som udgangspunkt altid klubbens interesser som grundlag, mere end mine egne. Måske svært at tro på - men sandheden.

Omkring årsskiftet 1999/2000 fik jeg et jobtilbud i Hong Kong. Det var ikke nogen nem beslutning – men jeg troede, at det kun ville være for 2 år og så kunne jeg jo altid komme tilbage. Sådan skulle det ikke komme til at gå og jeg sidder stadig herude. Jeg er siden jeg er flyttet ikke blevet involveret i mere frivilligt arbejde og er nu selv gift og har 3 børn. Selv om vi har hjælp i huset, kan jeg nu bedre forstå, hvorfor det ikke var så nemt for de andre

bestyrelsesmedlemmer altid at finde tiden til at føre mine mange ideer ud i livet.

Der er sikkert nogen ting, som jeg i skrivende stund, har glemt at nævne og som jeg kommer i tanke om efter jeg har sendt mit indlæg til Niemann – men der er ingen tvivl om at oplevelserne har været mange og noget som er svært at beskrive.

Jeg vil gerne takke alle dem, som har været med som udvalgs- og bestyrelsesmedlemmer, hvor jeg har været formand samt forældre og de medlemmer som lagde mere arbejde i klubben end hvad man kunne forvente. Jeg er sikker på, at det ikke altid har været let at arbejde sammen med mig. Jeg håber dog I er klar over, at I var med til at skabe noget helt særligt for mange mennesker både unge som ældre og ikke mindst for mig selv. Det er 11 år af mit liv, som jeg ikke vil være foruden og det er tit mine tanker falder tilbage på de mange gode oplevelser.

En gang roer altid roer!

Med roer hilsen *Carsten Bo Skøtt*
(tidligere medlemsnummer 8901)